

# WYROK

## W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 lipca 2022r.

Sąd Rejonowy w Świdnicy IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

**Przewodniczący Sędzia Maja Snopczyńska**

po rozpoznaniu w dniu 29 lipca 2022r. w Świdnicy

na posiedzeniu niejawnym w trybie art. 15 z.z.s<sup>2</sup> ustawy z 2.03.2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych

spraw z powództwa z powództwa K. J.

przeciwko D. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą POL-GLAZURA D. R.

o wynagrodzenie, diety, ekwiwalent za urlop, zapłatę

I. zasądza od pozwanej D. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą POL-GLAZURA D. R. na rzecz powoda K. J. następujące kwoty:

1) kwotę 25.243,49 zł (dwadzieścia pięć tysięcy dwieście czterdzieści trzy złote czterdzieści dziewięć groszy) brutto tytułem wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 71,43 zł od dnia 30 września 2017r do dnia zapłaty,
- 3.909,07 zł od dnia 31 października 2017r do dnia zapłaty,
- 4.608,17 zł od dnia 30 listopada 2017r do dnia zapłaty,
- 4.053,77 zł od dnia 29 grudnia 2017r do dnia zapłaty,
- 5.890,42 zł od dnia 31 stycznia 2018r do dnia zapłaty,
- 5.470,62 zł od dnia 28 lutego 2018r do dnia zapłaty,
- 1.240,01 zł od dnia 13 marca 2018r do dnia zapłaty,

2) kwotę 9.303,73 zł (dziewięć tysięcy trzysta trzy złote siedemdziesiąt trzy grosze) brutto tytułem diet z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 1.392,64 zł od dnia 31 października 2017r do dnia zapłaty,
- 733,70 zł od dnia 30 listopada 2017r do dnia zapłaty,
- 1.364,12 zł od dnia 29 grudnia 2017r do dnia zapłaty,
- 3.555,98 zł od dnia 31 stycznia 2018r do dnia zapłaty,
- 2.205,23 zł od dnia 28 lutego 2018r do dnia zapłaty,

- 52,07 zł od dnia 13 marca 2018r do dnia zapłaty,

3) kwotę 2.928,26 zł (dwa tysiące dziewięćset dwadzieścia osiem złotych dwadzieścia sześć groszy) brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13 marca 2018 roku do dnia zapłaty;

II. dalej idące powództwo oddala;

III. wyrokowi w punkcie I nadaje rygor natychmiastowej wykonalności co do kwoty 1.339,64 zł;

IV. zasądza od pozwanej na rzecz powoda kwotę 2.700,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś dalej idący wniosek oddala;

V. nakazuje stronie pozwanej uiścić na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego w (...) kwotę 1.874,00 zł tytułem opłaty od pozwu od której powód był ustawowo zwolniony oraz kwotę 5.974,11 zł tytułem kosztów opinii biegłego poniesionej tymczasowo przez Skarb Państwa.

## UZASADNIENIE

Powód K. J. wniósł o zasądzenie od pozwanej D. R. prowadzącej działalność gospodarczą pod nazwą POL-GLAZURA D. R. z siedzibą w S. kwoty 38.350,00 zł z odsetkami tytułem wynagrodzenia, diet, ekwiwalentu za urlop oraz kosztów poniesionych przez powoda, a nie zwróconych przez pozwaną w związku z wykonywaniem obowiązków pracowniczych. W uzasadnieniu podał, że był zatrudniony u strony pozwanej na podstawie umowy o pracę na czas określony na 1/2 etatu jako kierowca samochodu. Powód podniósł, że mimo umownego zapisu wykonywania pracy w wymiarze 1/2 etatu, w rzeczywistości wykonywał pracę w zwiększonej liczbie godzin, także w dni wolne od pracy, święta, jak również w porze nocnej i nie otrzymał za ten czas pracy dni wolnych od pracy jak również nie otrzymał stosownego wynagrodzenia. K. J. podniósł także, że pozwana nie wypłaciła diet w pełnej wysokości oraz nie zwróciła kosztów, jakie powód poniósł w trakcie trwania stosunku pracy na wydatki związane z korzystaniem z toalet i pryszniców.

Pismem procesowym z dnia 1 kwietnia 2022 r. powód rozszerzył żądanie pozwu do kwot jakie wynikają z opinii biegłego sądowego.

Pozwana D. R. prowadząca działalność gospodarczą pod nazwą POL-GLAZUR D. R. z siedzibą w S. w odpowiedzi na pozew wniosła o oddalenie powództwa w całości podnosząc, że roszczenie powoda nie zostało w żaden sposób uzasadnione. W uzasadnieniu wskazała, że pozwana nie dopuściła się ciężkiego naruszenia podstawowych obowiązków wobec powoda, powód nie wykazał tych okoliczności, podniosła także że powód co miesiąc otrzymywał kwotę wynagrodzenia zasadniczego z tytułu zatrudnienia na pół etatu oraz należności z tytułu diet pracowniczych. Pozwana zarzuciła, że pozwany w trakcie pracy załatwiał swoje prywatne sprawy, częściej i dłużej robił przerwy w pracy, podczas gdy jej prawidłowe wykonanie zajmowało znacznie mniej czasu. Pozwana podniosła także, że pozwany w sposób nieprawidłowy ustala wysokość diet oraz niezasadnie przedstawia roszczenie dotyczące korzystania z toalet i pryszniców, bowiem żądanie to nie zostało w żaden sposób udowodnione.

### ***W toku postępowania Sąd ustalił***

#### ***następujący stan faktyczny:***

Powód zatrudniony był u pozwanej w wymiarze 1/2 etatu w okresie od 2 października 2017 roku do 13 marca 2018 r. na stanowisku kierowca międzynarodowy. Dobowa norma czasu pracy miała wynosić 4 godziny, a tygodniowa norma czasu pracy miała wynosić 20 godzin.

DOWÓD: akta osobowe (załącznik)

Pismem z dnia 4 czerwca 2018 r. powód wezwał pozwaną do zawarcia ugody w przedmiocie niewypłaconego K. J. wynagrodzenia za zwiększony czas pracy świadczony powódce.

DOWÓD: zawiązanie do próby ugodowej k. 9

K. J. pracował jako kierowca; jeździł po krajach Europy prowadząc samochód dostawczy ciężarowy o masie całkowitej 3,5 tony. Nie było stałych tras.

Wynagrodzenie za pracę strony określiły w umowie w wysokości 1.000,00 zł brutto. Powoda obowiązywała 8 godzinna norma dobowa i przeciętnie 40 godzin w przeciętnie pięciodobowym tygodniu pracy. Pozwana nie prowadziła ewidencji czasu powoda.

Po rozwiązaniu stosunku pracy za porozumieniem stron w dniu 12 marca 2018 r. pracodawca naliczył wynagrodzenie chorobowe za 1 dzień 12 sierpnia 2018 r. oraz ekwiwalent za 10 dni urlopu.

DOWÓD: zestawienie czasu pracy powoda k. 363-374 v.

opinia i opinia uzupełniająca biegłej z zakresu rachunkowości finansowej i zamówień publicznych z uwzględnieniem oszustw księgowych k. 388-413, 523-527

zeznania świadków T. R. k. 140-142, płyta CD k. 144

Ł. B. (1) k. 261-263, płyta CD k. 263a

zeznania powoda k. 337, płyta CD k. 340

zeznania pozwanej k. 343-344, płyta CD k. 345

Pozwana nie wypłaciła powodowi następujących kwot:

1) 25.243,49 zł tytułem wynagrodzenia (zasadniczego, chorobowe, za godziny nadliczbowe i nocne) w tym:

- 71,43 zł za wrzesień 2017 r.,

- 3.909,07 zł za październik 2017 r.,

- 4.608,17 zł za listopad 2017 r.,

- 4.053,77 zł za grudzień 2017 r.,

- 5.890,42 zł za styczeń 2018 r.,

- 5.470,62 zł za luty 2018 r.,

- 1.240,01 zł za marzec 2018 r.,

2) 9.303,73 zł tytułem diet, w tym:

- 1.392,64 zł za październik 2017 r.,

- 733,70 zł za listopad 2017 r.,

- 1.364,12 zł za grudzień 2017 r.,

- 3.555,98 zł za styczeń 2018 r.,

- 2.205,23 zł za luty 2018 r.,

- 52,07 zł za marzec 2018 r.,

3) 2.928,26 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy.

DOWÓD: opinia biegłej z zakresu z zakresu rachunkowości finansowej i zamówień publicznych z uwzględnieniem oszustw księgowych k. 388-413, 523-527

Miesięczne wynagrodzenie powoda wynosi 1339,64 zł.

Dowód: Zaświadczenie k. 294

### ***W tak ustalonym stanie faktycznym***

#### ***Sąd zważył:***

Sąd rozpoznał sprawę na posiedzeniu niejawnym w trybie przewidzianym art.15zsz<sup>2</sup> ustawy z dnia 2 marca 2020 r. o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem (...)19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych (Dz.U. z 2020 r., poz. 374 z późn. zm).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, w szczególności w oparciu o opinię biegłej z zakresu rachunkowości finansowej i zamówień publicznych, jak również zeznań świadków T. R., Ł. B. (2) oraz stron i dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy. Sąd dał wiarę powyższym dowodom w takim zakresie, w jakim każdy z nich stanowił podstawę dokonania ustaleń faktycznych w sprawie.

Powód po ostatecznym sprecyzowaniu stanowiska odnośnie wynagrodzenia w piśmie z dnia 1 kwietnia 2022 roku wniósł o zasądzenie kwot wynikających z opinii biegłej z odsetkami ustawowymi. Strona pozwana wniosła o oddalenie powództwa, podnosząc, iż wynagrodzenie zostało zapłacone.

Bezsporne w sprawie jest, że powód był zatrudniony u strony pozwanej jako kierowca.

Zgodnie z art. 22 i 94 pkt. 5 oraz 78 kp za wykonaną pracę pracownikowi przysługuje wynagrodzenie, które powinno być wypłacane terminowo. Rozliczenie należności z tytułu podróży służbowych uregulowane jest w rozporządzeniu Ministra Pracy i Polityki Społecznej z 29 stycznia 2013 roku w sprawie należności przysługujących pracownikowi zatrudnionemu w państwowej lub samorządowej jednostce sfery budżetowej z tytułu podróży służbowej (Dz.U. z 2013 roku, poz. 167). Dodatkowo w niniejszej sprawie zastosowanie znajdują przepisy ustawy z dnia 16 kwietnia 2004 r. o czasie pracy kierowców (t.j. Dz.U. z 2012 roku, poz. 1155).

Pomiędzy stronami spornym pozostawało czy powodowi przysługują powyższe należności. Pozwana podnosiła, że powód otrzymał należne wynagrodzenie, w tym należności związane z dietami.

Kluczowym dowodem dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy była opinia biegłej z zakresu rachunkowości finansowej i zamówień publicznych z uwzględnieniem oszustw księgowych M. G.. Biegła szczegółowo dokonała analizy dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy, sporządzając przy tym dokładne wyliczenia i ustalając trasy przejechane przez powoda oraz wynikający z nich czas pracy. Całokształt zebranego w sprawie materiału dowodowego przemawia za uznaniem opinii jako rzeczowej, spójnej i wyprowadzającej logiczne wnioski końcowe i Sąd nie dopatrywał się jakichkolwiek przyczyn dla których opinia ta miałyby utracić walor wiarygodnego dowodu w sprawie. Ponadto opinia biegłego zgodnie ze stanowiskiem Sądu Najwyższego, ma na celu ułatwienie sądowi należytej oceny zebranego materiału wtedy, gdy potrzebne są wiadomości specjalne. Podlega jak inne dowody ocenie według art. 233 §1 kpc, lecz odróżniają ją szczególne kryteria oceny, które stanowią zgodność z zasadami logiki i wiedzy powszechnej, poziom wiedzy biegłego, podstawy teoretyczne opinii, sposób motywowania oraz stopień stanowczości wyrażonych

w niej wniosków. Przedmiotem opinii nie jest więc przedstawienie faktów lecz ich ocena na podstawie wiadomości specjalnych.

Biegła sporządzając opinię wyliczyła należność powoda w zakresie wynagrodzenia, w zakresie ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy oraz w zakresie należnych diet. Odnosząc się natomiast do zarzutów stron, biegła – po zapoznaniu się z zarzutami i zeznaniami świadka T. R. - w całości podtrzymała wnioski w zakresie sposobu rachowania powyższych należności, odnosząc się do zarzutów stron.

Według wyliczeń biegłej opartych na dokumentach zgromadzonych w aktach sprawy powodowi nie wypłacono:

1) tytułem wynagrodzenia (zasadniczego, chorobowe, za godziny nadliczbowe i nocne):

- 71,43 zł za wrzesień 2017 r.,
- 3.909,07 zł za październik 2017 r.,
- 4.608,17 zł za listopad 2017 r.,
- 4.053,77 zł za grudzień 2017 r.,
- 5.890,42 zł za styczeń 2018 r.,
- 5.470,62 zł za luty 2018 r.,
- 1.240,01 zł za marzec 2018 r.,

łącznie 25.243,49 zł,

2) tytułem diet:

- 1.392,64 zł za październik 2017 r.,
- 733,70 zł za listopad 2017 r.,
- 1.364,12 zł za grudzień 2017 r.,
- 3.555,98 zł za styczeń 2018 r.,
- 2.205,23 zł za luty 2018 r.,
- 52,07 zł za marzec 2018 r.,

łącznie 9.303,73 zł.

3) tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany 2.928,26 zł.

Na podkreślenie w tym miejscu zasługuje, że pozwana nie prowadziła jakiegokolwiek ewidencji czasu powoda i nie przedstawiła w tym zakresie dostatecznego materiału dowodowego. Słusznie zauważa biegła, że wobec złożonego przez pozwaną oświadczenia dotyczącego sposobu realizacji zleceń transportem własnym i wynajętymi od innych przewoźników samochodami, brakiem dokładnych informacji o osobach wykonujących transport, niemożliwym jest ustalenie czasu pracy powoda na podstawie listów przewozowych (CMR). Powyższe powoduje również, że należy zgodzić się z konstatacją biegłej, iż wobec tak szczupłego materiału dowodowego przedstawionego przez pozwaną, opinia mogła być sporządzona wyłącznie na podstawie zestawienia godzinowego przedstawionego przez K. J., przy czym zestawienie to – z uwagi na błędy – wymagało stosownych korekt, tak w zakresie przyjętej prędkości poruszania

się samochodem dostawczym, jak i korekt wynikających z błędów w podanych datach. Tak sporządzona opinia, zawierająca wnikliwą i bezstronną analizę przedstawionego materiału dowodowego, znalazła pełne uznanie Sądu.

Mając na uwadze opinię biegłej z zakresu rachunkowości finansowej należało zasądzić na rzecz powoda kwotę 25.243,49 zł tytułem wynagrodzenia, 9.303,73 zł tytułem diet, 2.928,26 zł tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy, zaś dalej idące powództwo oddalić.

W zakresie żądania powoda o zasądzenie zwrotu kosztów poniesionych na toalety i prysznicę Sąd w pierwszej kolejności zwraca uwagę, że wydatki te winny być pokryte z przyznawanych przez pracodawcę diet, ponadto powód nie wykazał ich poniesienia. Mając na uwadze powyższe, sąd oddalił powództwo w tym zakresie jako bezpodstawne.

Za zwłokę w zapłacie należności zgodnie z treścią art. 481 kc wierzycielowi przysługują odsetki ustawowe za opóźnienie (przy braku - jak w niniejszej sprawie – innej umowy stron). Konsekwencją powyższych ustaleń jest zasądzenie odsetek ustawowych za opóźnienie od dat wymagalności, mając na uwadze opinię biegłej i żądanie powoda.

Mając powyższe na uwadze, należało zasądzić od pozwanej na rzecz powoda:

1) kwotę 25.243,49 zł brutto tytułem wynagrodzenia z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 71,43 zł od dnia 30 września 2017r do dnia zapłaty,
- 3.909,07 zł od dnia 31 października 2017r do dnia zapłaty,
- 4.608,17 zł od dnia 30 listopada 2017r do dnia zapłaty,
- 4.053,77 zł od dnia 29 grudnia 2017r do dnia zapłaty,
- 5.890,42 zł od dnia 31 stycznia 2018r do dnia zapłaty,
- 5.470,62 zł od dnia 28 lutego 2018r do dnia zapłaty,
- 1.240,01 zł od dnia 13 marca 2018r do dnia zapłaty,

2) kwotę 9.303,73 zł brutto tytułem diet z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od następujących kwot:

- 1.392,64 zł od dnia 31 października 2017r do dnia zapłaty,
- 733,70 zł od dnia 30 listopada 2017r do dnia zapłaty,
- 1.364,12 zł od dnia 29 grudnia 2017r do dnia zapłaty,
- 3.555,98 zł od dnia 31 stycznia 2018r do dnia zapłaty,
- 2.205,23 zł od dnia 28 lutego 2018r do dnia zapłaty,
- 52,07 zł od dnia 13 marca 2018r do dnia zapłaty,

3) kwotę 2.928,26 zł brutto tytułem ekwiwalentu za niewykorzystany urlop wypoczynkowy z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 13 marca 2018 roku do dnia zapłaty, zaś dalej idące powództwo oddalić.

Sąd z urzędu, na podstawie art. 477<sup>2</sup> § 1 k.p.c. nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności w części nie przekraczającej pełnego jednomiesięcznego wynagrodzenia.

O kosztach orzeczono na podstawie art. 98 kpc i 100 kpc, mając na względzie wynik procesu, który nakazywał – wobec nieznacznego przegrania sprawy przez powoda – nałożenie wszystkich kosztów na pozwaną. Zgodnie z treścią

art. 98 kpc strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony, zaś do niezbędnych kosztów procesu prowadzonego przez stronę osobiście lub przez pełnomocnika, który nie jest adwokatem lub radcą prawnym, zalicza się koszty sądowe, koszty przejazdów do sądu strony lub jej pełnomocnika oraz równowartość zarobku utraconego wskutek stawiennictwa w sądzie, z tym, że suma tych kosztów nie może przekraczać wynagrodzenia jednego adwokata. Powód wniósł o zwrot kosztów powoda i pełnomocnika w łącznej kwocie 4537,88 zł załączając stosowne dokumenty. W związku z treścią powołanego przepisu przyznane koszty nie mogą przekroczyć wynagrodzenia jednego adwokata – czyli mając na uwadze obowiązujące stawki z rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie – kwoty 2.700 zł i kwota taka została zasądzona od pozwanej na rzecz powoda tytułem zwrotu kosztów procesu, zaś dalej idący wniosek oddalono.

Zgodnie z art. 96 ust. 1 pkt 4 Ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. z 2014 roku, poz. 1025 j.t.) pracownik wnoszący powództwo nie ma obowiązku uiszczenia kosztów sądowych i wydatków. Mając na względzie wynik procesu obciążono stronę pozwaną opłatą od pozwu w kwocie 1.874 zł. Zgodnie z treścią art. 113 ust.1 ustawy z 28 VII 2005r o kosztach sądowych w sprawach cywilnych i 100 kpc obciążono pozwaną kwotą 5.974,11 zł tytułem zwrotu kosztów opinii biegłej mając na względzie wynik procesu.